

Helge Adam Møller (KF):

Ministeren sagde for en halv times tid siden i sin svartale efter første omgang, at der ikke havde været mange nye tanker i det konservative oplæg, og det er måske også rigtigt. Men sagen er vel, at hvis man har de rigtige tanker og de rigtige holdninger, behøver man ikke skifte dem ud konstant, alt afhængig af om man er i regering eller i opposition. Og det siger jeg meget bevidst, for ministeren fortalte jo for en halv snes minutter siden om nogle af de resultater, der var opnået på EF-mødet her i København i forgårs, bl.a. at nu havde den danske regering ophævet de tre forbehold, man havde taget på Londonmødet den 30. november sidste år.

Det var jo den daværende justitsminister Engell, der tog disse tre forbehold over for EF's asylpolitik; men han gjorde det jo ikke med sin gode vilje, kun fordi et flertal i Retsudvalget med Socialdemokratiet i spidsen havde tvunget ham til det. Og i dag, 7 måneder senere, kan man så konstatere, at efter at Socialdemokratiet selv er kommet i regering, ophævede de de forbehold, som man tvang den daværende regering til at tage. Man skifter altså holdning, alt afhængig af om man er i regering eller opposition.

Der kom ikke mange nye tanker frem, sagde ministeren, men der var i hvert fald tre. Den første var forslaget om, at ombudsmanden ikke bør kunne behandle sager, som er behandlet i Flygtningenævnet, da dette nævn jo er et domstolslignende organ, og ombudsmanden bør ikke være overdommer over en anden dommer. Det synspunkt ønsker vi at få en debat om, for vi mener, at den praksis, der har udviklet sig, strider mod reglerne i ombudsmandsloven fra 1954.

Der var også et forslag om tvungen repatriering; det var i hvert fald en ny ting, og jeg roste jo faktisk ministeren for det. Jeg vil også godt rose ministeren for en ting, jeg ikke fik nævnt i første omgang, nemlig disse nyhedsbreve, der kommer hver 14. dag, fordi jeg synes, det er godt, rigtigt og hensigtsmæssigt. Vi har ingen problemer med at rose, når vi synes, der er grund til det, men vi vil også forbeholde os ret til klart, tydeligt og markant at give udtryk for vore holdninger, også når vi er i modsætning til regeringen.

Så nævnte ministeren visumkravet og sagde, at denne overfladiske approach – det var ministerens egne ord – ikke er løsningen. Jamen er det nu en overfladisk approach? Det er faktisk noget, vi har foreslået gennem de seneste 6 måneder. Det behøver selvfølgelig ikke at være rigtigt, fordi man har sagt det i så lang tid, men hvorfor er det så løsningen for mange andre EF-lande? Nu lagde ministeren meget stor vægt på den enighed, der har været på mange andre områder, og vi kan konstatere, at et stort flertal af de øvrige EF-lande mener, at det er en hensigtsmæssig fremgangsmåde, netop for at kunne koncentrere hjælpen på de steder, hvor der er mest behov for den.

Men hvorfor er visumtvangen så løsningen efter regeringens mening, når det eksempelvis drejer sig om borgerkrigen i Somalia? Hvad er det, der gør denne voldsomme forskel? Hvorfor siger man nej til tvungen repatriering i den aktuelle sag? Selvfølgelig er det rigtigt og rimeligt, at et menneske, som er flygtet fra borgerkrig, politisk forfølgelse eller noget andet, kommer til Danmark og får asyl, selvfølgelig skal vi give den beskyttelse. Men så ændrer situationen sig i det land, vedkommende er flygtet fra; diktatoren forsvinder, der bliver indført demokrati et halvt, halvandet, 2 eller 3 år efter, at den pågældende er flygtet, og han eller hun kan altså nu trygt vende tilbage til sit land. Hvorfor skal man så have lov til at blive boende i Danmark resten af sit liv? Der er jo ingen grund til beskyttelse mere. Det var det spørgsmål, vi rejste, nemlig om det ikke er mere naturligt at vende tilbage til det land, hvor man har sin familie, sine rødder, sin kultur og sin tradition. Jeg kan ikke se, hvorfor det blankt skal afvises.

Og endelig nævnte ministeren – og det skal være min sidste bemærkning – at hun ikke havde noget imod, at kriminaliteten blandt udlændingene blev undersøgt, men at man havde stoppet den undersøgelse, som den tidligere justitsminister havde iværksat, og overvejede at lave en undersøgelse, som var langt bedre og langt mere grundig. Det bringer mig igen tilbage til det med handlekraften. Man stoppede en undersøgelse, der var i gang og kunne have givet os en bunke resultater allerede i dag. Det kan da godt ske, at man kan lave noget, der er endnu bedre, men vi har igen spildt et halvt år, og jeg synes, at det på mange områder karakter-